

Пам'ятаємо – перемагаємо!

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 33–34 (13838–13839), 8 ТРАВНЯ 2020 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

♦ 10 травня – День матері

Зіткана з любові й милосердя

Жінка, мати, берегиня, слабка половинка... Та інколи доля посиляє моменти, коли слабкою не те, що не можеш, а просто не маєш права бути. Саме такою, Сильною Жінкою, є мати двох дітей СВІТЛАНА МЕЛЬНИК. Для неї сини стали сенсом життя.

❖ Світланіне материнство було непростим, довго чекала дітей, і ось нарешті у неї народився син Ян, а через 6 років – Артем (хоча зізнається, що хотіла дівчинку). Її діти росли дуже дружними, ніколи не бешкетували, завжди допомагали одне одному. Вона згадує, що, коли на світ з'явився молодший син, то старший проявив до нього велику любов і турботу. Мама ж намагалася виховувати хлопчиків у повазі один до одного. Щаслива родина: чоловік, діти... Але, мабуть, лихо тоді й підкрадається, коли людина хмільна від щастя.

❖ Той день розділив життя Світлани на «до» і «після». Згадує, що «зателефонував молодший син і сказав, ніби Яна вбили». Спочатку зомліла, а потім, коли прийшла до тями, перетелефонувала. Артем повідомив, що Ян живий, але в тяжкому стані. На той час жінка була на роботі в Польщі, бо хотіла заробити синові на навчання. На Батьківщину їй довелося добиратися попутками: «Я просила людей, щоб вони за мною дивилися, оскільки у мене був шоківий стан, і тому мало що розуміла».

❖ Діставшись додому, Світлана дізнається, що з її сином стався нещасний випадок, коли той був у друга. Згадує, що «вони прийшли в гараж і знайшли там пістолет. Друг вирішив похизуватися – стався постріл у голову». Потім «швидка», реанімація. Цілу добу лікарі не знали, що робити, як дістати кулю, тому гарантій ніхто

не давав; залишалося тільки сподіватися...

❖ Важко сказати, що в такі моменти відчуває материнське серце. Стоячи біля реанімації, жінка згадувала, як напередодні від'їзду мала незрозумілу важкість у серці, а молодший син говорив, що в той фатальний день Ян чомусь не дуже хотів іти в гості, але все ж таки пішов. Сама доля намагалася відвести біду, але не судилося.

❖ Операція пройшла успішно: Ян живий. Здавалося, можна видихнути з полегкістю, та попереду – складний шлях реабілітації. Травма була складна: Ян не міг говорити, бачити і ходити, але, попри все, батьки не втрачали надії на одужання, не втрачали віри... І пам'ятали про те, що їхній хлопчик мріяв стати лікарем...

❖ Ми домовилися зі Світланою про зустріч у кав'ярні. Я побачила перед собою елегантну жінку із вдало підібраними аксесуарами та прикрасами, що відмінно підкреслюють образ. Макіяж майже непомітний, лише виділяється червона помада, стильна зачіска. Тримається гідно і спокійно. Здавалося, в неї все добре, якби не сльози, що так часто з'являлися на очах. Сльози, як гіркий спогад про ті моторошні події, сльози сильної та незламної жінки, яка так багато пережила і на яку чекає ще багато випробувань та яка здолає будь-які труднощі.

❖ За три роки реабілітації Яна пані Світлана визнає, що стомилася: чоловік не витримав труднощів і залишив сім'ю. Та, незважаючи ні на що, вона продовжує щоденну боротьбу, доглядаючи за сином (він у тяжкому стані й потребує постійного піклування та догляду). А лікарі прогнозують йому одужання, і ця надія, здається, як ніколи, додає сили.

❖ Адже мати – це не просто жінка, це образ вічний, образ Добра й Віри, бо саме в ній закладена невичерпна теплота і мудрість, бо ніхто так, як ненька, не зможе розрадити й заспокоїти. Разом із тим, лише матері наділені неймовірною силою та жертівністю, бо їхнє серце зіткане з любові й милосердя.

Вікторія Вітряк

Шановні білоцерківці!

Вітаю вас з двома визначними святами, які нерозривно пов'язані між собою, – з Днем Пам'яті та Примирення та Днем Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні.

8 травня 45-го року, після шестирічної війни, був встановлений довгоочікуваний мир в Європі.

Український народ разом з іншими народами Антигітлерівської коаліції ціною мільйонів життів захистив світ від нацистських окупантів. Українці на різних фронтах самовіддано та жертвовно боролися проти спільного ворога. Серед них тисячі білоцерківців жертвували собою, щоб сьогодні ми з вами могли радіти життю. Наш із вами обов'язок – завжди пам'ятати про їхній подвиг і гідно віддавати йому шану.

Дорогі ветерани війни!

Прийміть мої сердечні вітання зі святом – Днем Перемоги.

Висловлюю вам глибоку вдячність за вашу мужність та жертівність, за можливість народитися й жити.

Щиро бажаю вам, вашим рідним і близьким доброго здоров'я, сімейного затишку та добробуту.

З повагою – Геннадій Дикий, міський голова

Пам'ять без грифа «Секретно»

«Нещодавно в Державному архіві Київської області автором були виявлені листи оstarбайтерів з Білої Церкви, написані переважно в липні-серпні 1943 року. Їх захопили підрозділи Червоної Армії під час боїв за Київ восени того ж року. Тривалий час листи зберігались під грифом «Секретно».

Усього було виявлено 66 листів: 64 «написані працівниками, які перебували в Німеччині, по одному – з Австрії і Чехословаччини, 18 листів від чоловіків, решта – написані жінками...» Так розпочинається велика стаття місцевого історика, краєзнавця **Сергія Бурлаки «Листи білоцерківських оstarбайтерів: погляд через три чверті століття»**. Сьогодні, коли увесь світ повертається спогадами до кривавих подій XX ст. і в нових реаліях переосмислює пережите поневоленими народами, ми хочемо познайомити вас, шановні наші читачі, з цією об'ємною працею науковця. Аби відкрити для себе ті сторінки Другої світової війни, що досі залишалися таємницею, аби навіть подумки не допустити можливого їх повторення.

➡ **Далі – на стор. 2**

На території трикотажної фабрики поряд із сучасною будівлею міськвиконкому розміщався пункт збору примусових робітників, звідки їх вели до залізничного вокзалу.

Відправка оstarбайтерів з київського вокзалу.

Листи білоцерківських оstarбайтерів: погляд через три чверті століття

Продовження. Початок на 1 стор.

...Те, що чисельно переважали жінки, було невинуватим, адже саме молоді оstarбайтерки з 1943 р. були найбільш затребуваною робочою силою на промислових підприємствах Райху, оскільки їхня продуктивність була високою, а зарплата – низькою, і на них не розповсюджувалися положення німецьких соціальних законів для жінок. Крім того, на відміну від їхніх колег-чоловіків, жінками було значно легше управляти, а німецькі органи влади не мали остраху стосовно їхнього опору.

Зауважимо, що поштовий зв'язок оstarбайтерів з рідними був дозволений лише з липня 1942 року, а 25 листопада опублікували правила листування. Кожному робітникові дозволялося писати по 2 послання щомісяця винятково на поштових картках, а отримувати листи й посил-

українцям, розрішають писати тільки 2 откритки в місяць. То я буду писати одну вам і одну мамі, і прошу вас, щоб ви мені писали почаще».

Уся кореспонденція оstarбайтерів перлюструвалася. В разі виявлення заборонених тем їх закреслювали, тому існувала самоцензура. Про це писала в листі Маруся Білоус: «...[у] нас є дуже багато новостів, но не можна написати».

Основні мотиви, про які писали в листах, це туга за сім'єю та Батьківщиною, прохання до рідних не забувати й писати листи, висилати посилки, описували, наскільки дозволяла цензура, своє життя в Німеччині. Особливо ці мотиви були характерні для жінок. Так, Марія Бесараб писала рідним на адресу: вул. Заярська, 5, 3-тя дільниця: «Я жду від вас листа, ніяк не дождуся. Я дуже рада, мені на душі

веселіше, коли отримаю від вас листа. Хоч ви зо мною одні переписуетесь. Остальні забули. Ну що ж, Бог із ними, така моя доля, ну дуже вона гірка. [...] Маруся, серденько рветься, хоче бачить рідну Україну».

З цим листом перегукуються вісточка від Надії Ліси: «Ой, мамочко, щоб ви знали, як мені скучно додому. Хоч би курника побачить, хоч би собаку, щоб по-нашому гавкав, бо ці надолі по-чужому».

Гордієнко Ната писала своїм рідним, що проживали за адресою: Садова, 12: «... Получила накінець Вашу першу картку, за яку Вам дуже, дуже дякую. Якими сльозами радості полила я той кусочок бумаги, а як жгало серце! Там, там далеко... на сході моя батьківщина, мої брати, батьки, рідні! А я... Час прийде, повернуся і я, і знову

будем всі вкупі. Не плачте, не журіться. Мені все йде по-старому».

Навіть якщо умови праці та побуту були непоганими, все ж туга за ріднею, неможливість їй допомогти впливали на психологічний стан. Це простежується в листі Лукізи Сербін: «Манічка, я не можу. Із [за] думок скоро десь здурію. [Ме]ні тут не погано, но я думаю, як там мамонька моя, вони старенькі та ще і не бачуть».

Типовим є лист Наталії Бондаренко від 23.08.1943 р. до своєї дочки Анни, яка проживала за адресою: вул. Київська, 28: «Добрый день, дорога дочко Ганю. Я хочу тобі описати, що я жива і здорова і того вам желаю, чого наилучшого на білому світі, і у твоїй молодій, цвітущій житті. Ганю, пиши, я тебе дуже прошу, а можеш – вишли мені посилку, бо усі получають, тільки я ні. І ще я тебе прошу, вишли мені себе фотографію, най я на тебе подивлюся хоч раз. Ганю, я роблю у столові. Робота легка у мене, і ще прошу тебе, дуже прошу, вишли карточку, бо мені дуже жалко, що я тебе давно бачила. Дочко моя рідненька, цвіт мій голубенький, роза червона. Ганю, мені тут пока нічого, взутися маю в шо і вбратися тоже маю в шо. До свідання, твоя мама».

Сергій Бурлака

Продовження читайте в наступному числі газети

Уроки німецької

1945 рік. Їх не зустрічали квітами вдячні співвітчизники, не звучали в їхню честь мелодії духових оркестрів, вони не мали при собі трофеїв переможців, хоч поверталися з Німеччини у травні 45-го поїздом разом з офіцерським складом Радянської Армії. В одному поїзді та з різним статусом. Мої батьки – Ганна і Василь Комісаренки – були оstarбайтерами – робітниками зі Сходу, силоміць вивезеними до Німеччини зимою 1942 року. А цьому передували численні переховування, втечі із залізничних станцій додому і знову арешти, знову дорога в рабство.

Познайомились

Василь і Ганна в Західній Німеччині на фермі заможного бауера. Василь родом з Кагарлицького району, з відомого всім села Черняхів, чия назва стала носієм великого пласту української культури. Ганна родом з Рокитнянщини. Невеличке село Луб'янка

межувало з селами Кагарлицького району. Мама до війни закінчила з відзнакою 7 класів – «університетська» освіта на той час. Була вихованою, інтелігентною, начитаною дівчиною, з неабияким хистом до вивчення іноземних мов. Знання німецької допомогло їй швидше освоїтися у чужій країні. Крім того, кмітлива, слухняна, працювала дівчина відразу сподобалась фрау-газдині. Ганнуса допомагала їй в усьому: варила їсти, прибирала в хаті, працювала в городі, на полі, праця, прасувала, робила уроки з дітьми господарів. Дівчина знаходила спільну мову з різними представниками німецького поневолення – поляками, італійцями, чехами.

Першим уроком німецької для неї було усвідомлення, що тільки велике терпіння стане запорукою виживання і перемоги.

Зовсім по-іншому думав Василь. Свою боротьбу за виживання він розпочав у голодному 1933 році. Поховавши в саду біля хати рідну матір (до цвинтаря довести не було сил), шестирічний хлопчик усвідомив: «Щоб вижити – треба боротися». За кусок хліба, за свободу, за право залишитися живим. Боротися в неволі для юнака означало битися. І він бився – з німцями, поляками, італійцями за свою країну, за себе і свою дівчину, за правду і справедливість. І завжди перемагав, адже на кожен бій шов, як на останній: «Або вмерти, або

перемогти». І не дивно, що першим уроком німецької було розуміння: «Перемагає той, хто вміє себе захищати».

Василь часто ставав ініціатором втечі з рабства. Одного разу вдалося дійти до польського кордону. Чотирьох відчайдушів німці спіймали з допомогою собак, у сутичці з якими найбільше постраждав Василь. Ганна зняла з голови біленьку хустинку і перев'язала йому рану.

«Якщо залишимося живими – обов'язково будемо разом», – оспівдився вдячний юнак своїй рятівниці.

Найбільша кара на фермі – коли відправляли неслухняних на військовий завод, умови праці на якому були гірші, ніж у концтаборі. Якось у господарство бауера привезли військовополонених італійців, котрі чимось провинилися перед своїм диктатором. Змучених і голодних, моя мама пожаліла і дала їм добавки під час обіду. Це дуже не сподобалося бауеру. Спересердя він бив дівчину залізним ланцюгом і гнав у сусіднє містечко на військовий завод.

Першими, почувши недобре, заголовили діти. Зачинені в будинку, вони плакали і тарбанили у вікна: «Анна, Анна!». Благала господаря і газдиня-фрау: «Кого хочеш забирай, а Аню залиш». Ні полонені італійці, ні земляки не вступились за дівчину. Тільки Василь ішов поруч з коханою,

підставляючи своє тіло під удари, і бризки молоді крові рясно зрошували чужу землю.

Чи сльози дітей, чи прохання дружини, чи жертвність українського юнака – щось таки подіяло на німця, і він повернувся додому. А Василь і Аня ще довго стояли, обнявшись, посеред німецького поля. «Якщо залишимося живими – обов'язково будемо разом», – відповіла взаємністю дівчина.

...Батько і мати рано пішли із життя, не дочекавшись ще одного «уроку німецької», коли країна-авантюристка, яка на початку ХХ століття розпочинала війни, вигравала або програвала їх, у кінці століття, спокутуючи гріхи, видавала оstarбайтерам матеріальну компенсацію – 400 німецьких марок.

2020 рік. «Чому не засинаєш?» – запитую маленького внука.

– Я не можу. Я думаю.
– Про що ти думаєш?
– Думаю, що треба піти на базар і купити тепловізор, або безпілотник.
– Навіщо він тобі?
– Треба допомогти українським воїнам нас боронити...

Чи могли б подумати мої батьки у травні 45-го, що у далекому 2020 році першим життєвим уроком для їхнього маленького правнука стане «урок російської»: «Перемагає той, хто вміє себе захищати».

Катерина Волинець

Коронавірус у Білій Церкві: подолання та виклики

Увесь час, відколи в місті триває карантин, викликаний необхідністю запобігти поширенню коронавірусної інфекції, увага земляків так чи інакше прикута до міської лікарні № 3, яка визначена як опорна в області для лікування дорослих пацієнтів на нову хворобу. Упродовж карантину, який знову продовжено Урядом до 22 травня, заклад гідно тримає «оборону»: застосовуючи максимальні зусилля фахівців та наявні засоби (а завдяки благодійникам їхня база суттєво поліпшилась), він бореться за кожне людське життя.

Днями головний лікар Третьої міської (яку ми звикли називати просто інфекційною) Тетяна Дідич розповіла про стан справ у закладі за станом на кінець квітня.

За її словами, за весь період у лікарні одужало понад 10 пацієнтів із підтвердженими випадками коронавірусної інфекції.

На жаль, маємо також 3 летальні випадки, спричинені COVID-19. Ці люди, каже медик, звернулися за допомогою запізно.

Від 28 квітня пацієнти, які потрапляють до лікарні з підозрою на коронавірусну інфекцію, не муситимуть по кілька днів чекати на результати тестів, які надсилалися до Києва. Лікарня № 3 отримала від департаменту охорони здоров'я апарат ПЛР-діагностики, відтак її власна лабораторія працює у дві зміни, щоб не возити зразки відібраного матеріалу в обласний лабораторний центр, а виконувати цю роботу на місці, що прискорює постановку діагнозу, а отже, і початок лікування.

Щодо засобів індивідуального захисту для медичних працівників, то Тетяна Володимирівна сказала, що їх лікарня має запас на місяць. І це завдяки тому, що з міського бюджету було виділено певні кошти, а праців-

никами закладу вчасно зарезервовано і придбано необхідні засоби захисту, та й у третій лікарні вони були завжди, зауважує медик.

До речі, у нашій лікарні № 3 хворих із коронавірусною інфекцією лікують безоплатно, наголосила головний лікар. Крім того, за рахунок обласного бюджету було отримано специфічний препарат плаквеніл. Але основні кошти, за які пацієнтам у нас надають меддопомогу, виділені з міського бюджету Білої Церкви (від 30 до 209 тис. грн на одного хворого).

Що стосується виплат працівникам, які безпосередньо беруть участь у лікуванні саме цієї категорії хворих, то вони, за словами Тетяни Дідич, отримали доплату тільки з міського бюджету. Але адміністрація лікарні подала також списки і на доплати з державного. Обіцяє їх і Національна служба здоров'я.

«Навіть коли карантин скасують, кожному з нас варто буде змінити своє ставлення до способу життя, в тому числі – й до санепідрезиму. Адже коронавірусна інфекція має початок і, як з'ясувалося, дуже повільний спад. Тому ми мусимо дотримуватися правил особистої гігієни, усвідомлювати, що ця інфекція найчастіше передається контактним шляхом. Тобто ретельне миття рук та чітке дотримання дистанції – це надовго», – наголошує фахівець, до якої точно варто дослухатися.

Віра Черкаська

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ

22 квітня відсвяткував 70-річчя *Петро Іванович Сидорчук*, ветеран праці, член ради організації ветеранів Білоцерківського національного аграрного університету, в якому він пропрацював 35 років, кандидат біологічних наук, відмінник освіти України.

Народився Петро Іванович в селі Горошків Тетіївського району. Після закінчення школи та служби в армії вступив до Білоцерківського сільськогосподарського інституту ім. П.Л. Погребняка на факультет ветеринарної медицини. Вибір фаху був не випадковим: ще в дитячі роки він мріяв стати лікарем у тваринництві.

Отримавши диплом з відзнакою, працював головним ветлікарем радгоспу. В 1976 році був обраний асистентом кафедри фізіології і патфізіології рідного інституту на конкурсній основі.

В 1983-му захистив кандидатську дисертацію і отримав науковий ступінь кандидата біологічних наук. У 1986 р. був обраний на посаду доцента кафедри мікробіології та вірусології, де працював на зайнятій посаді до 2011 року, до виходу на заслужений відпочинок.

Петро Іванович майже 20 років був заступником декана найбільшого університетського факультету. А це відповідальність за успішність, дисципліну, відправку студентів на практику в господарства та за кордон (Польща, Чехія, Франція, Англія, Данія, Голландія, Німеччина, США), в оздоровчо-спортивні табори...

Крім того, він опублікував більше 80 наукових праць (статті, методичні розробки) і одну наукову монографію.

З нагоди ювілейної дати зичимо Петрові Івановичу козацького здоров'я, наснаги, сімейного затишку, довгих років активного, діяльного життя!

З повагою – колеги і друзі Е.В. Ланін, Н.Й. Савачевська

Виділені кошти для ФОПів, які мають дітей

Уряд виділив 1,6 млрд гривень із фонду боротьби з гострою респіраторною хворобою COVID-19 для надання допомоги на дітей фізичних осіб-підприємців, які обрали спрощену систему оподаткування та належать до першої і другої групи платників єдиного податку, більшість із яких працює у сфері послуг. Це одна з антикризових програм щодо посилення соціального захисту сімей в період карантину. Після погодження з бюджетним комітетом Верховної Ради України вона повністю

запроцює.

Таке рішення Уряду дасть можливість виплатити допомогу на 414 тисяч дітей із 337 тисяч сімей фізичних осіб-підприємців.

Допомога надаватиметься на кожну дитину до 10-річного віку в розмірі прожиткового мінімуму (для дітей віком до 6-ти років – 1 779 грн, від 6-ти до 10-ти років – 2 218 гривень).

Виплату запроваджено на період карантину та на один місяць після дати його скасування.

ХТО МОЖЕ ОФОРМИТИ?

ФОПи I, II групи, які сплачували ЄСВ і мають дітей до 10 років

ЯКИЙ РОЗМІР ДОПОМОГИ?

На дитину віком до 6 р. – **1799 грн**
На дитину віком 6-10 р. – **2218 грн**

НА ЯКИЙ ТЕРМІН?

Допомога виплачується на період карантину та впродовж 1 місяця після його скасування

За даними Мінсоцполітики

Повідомлення про оприлюднення проекту регуляторного акта – рішення Білоцерківської міської ради «ПРО ВСТАНОВЛЕННЯ МІСЦЕВИХ ПОДАТКІВ І ЗБОРІВ В м. Біла Церква на 2021 рік»

Відповідно до статей 9, 13 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», з метою одержання зауважень та пропозицій від юридичних та фізичних осіб, їх об'єднань Білоцерківська міська рада повідомляє про оприлюднення проекту рішення Білоцерківської міської ради «Про встановлення місцевих податків і зборів в м. Біла Церква на 2021 рік».

Даний проект розроблений відповідно до підпунктів 4 та 5 пункту 3 статті 12 Податкового кодексу України з метою зміцнення матеріальної і фінансової бази місцевого самоврядування, а також сприяння соціально-економічному розвитку міста Білої Церкви, відповідно до пункту 24 частини 1 статті 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні».

Головним розробником проекту регуляторного акта є управління економіки Білоцерківської міської ради: 09117, м. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 15, кабінет № 6, E-mail: economy@bc-rada.gov.ua.

Проект рішення Білоцерківської міської ради «Про встановлення місцевих податків і зборів в м. Біла Церква на 2021 рік» та аналіз його регуляторного впливу розміщені в мережі інтернет на офіційному веб-сайті Білоцерківської міської ради та її виконавчих органів за електронною адресою: bc-rada.gov.ua в розділах «Актуально» та «Проекти рішень міської ради».

Зауваження та пропозиції до проекту регуляторного акта та аналізу регуляторного впливу приймаються від юридичних та фізичних осіб, їх об'єднань протягом одного місяця з дня оприлюднення з 9:00 до 18:00 (перерва з 13:00 до 14:00) у письмовому або в електронному вигляді за адресою управління економіки Білоцерківської міської ради: 09117, м. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 15, кабінет № 6, тел./факс 39-08-21. E-mail: economy@bc-rada.gov.ua.

Інформація про отримання дозволу на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря

ТОВ «ПРЕМІОРИ», розташоване: 09100, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Леваневського, буд. 83. Спеціалізація підприємства – постачання пари для технологічних потреб сторонніх організацій. Підприємство налічує: 1 джерело викиду, забруднююче атмосферне повітря (парові газові котли VIESSMANN VITOMAX HS № 1, 2, тепловою потужністю 7,8 мВт кожний). Річна витрата природного газу – 15 млн. м³. Підприємством викидається в атмосферне повітря 6 забруднюючих речовин:

Найменування речовини	Потужність викиду ЗР, т/рік
Оксиди азоту (оксид та діоксид азоту) в перерахунку на діоксид азоту	14,611
Оксид вуглецю	1,826
Метан	0,522
Азоту (1) оксид [N ₂ O]	0,052
Ртуть та її сполуки в перерахунку на ртуть	0,00005
Вуглецю діоксид	30313,728
Всього без врахування вуглецю діоксиду	17,01105

Підприємство відноситься до II групи інструкції про загальні вимоги до оформлення документів, у яких обґрунтовуються обсяги викидів. Концентрація забруднюючих атмосферу речовин у зоні впливу підприємства не перевищує нормативних вимог. Діяльність підприємства негативно не впливає на стан здоров'я місцевого населення і на різні складові довкілля. З приводу зауважень та пропозицій звертатись протягом місяця з дати опублікування резюме у ЗМІ до Київської обласної державної адміністрації за адресою: місто Київ, площа Лесі Українки, буд. 1, телефон (044) 2790158.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ВИКОНАННЯ БЮДЖЕТУ м. Біла Церква за 1 квартал 2020 року

За даними казначейського звіту, фактичний обсяг фінансових ресурсів бюджету м. Біла Церква за станом на 1 квітня 2020 року склав **396 683 025** грн, у тому числі доходи загального фонду – **380 078 659** грн, спеціального фонду – **16 604 366** грн.

Загальний фонд складається з власних доходів (71,2%) та трансфертів з бюджетів вищого рівня (28,8%). За 2019 рік до **загального фонду** міського бюджету надійшло **270 584 987** грн податків і зборів, що на 13 492 887 грн, або на 5,2%, більше плану. В порівнянні з відповідним періодом минулого року, доходи загального фонду зросли на 23,1%, або на 50 741 814 грн.

Домінуючу позицію в структурі доходів загального фонду бюджету займає «Податок та збір на доходи фізичних осіб». За станом на 1 квітня 2020 року його частка у складі доходів загального фонду становить 53,9%. За січень-березень 2020 року надійшло 145 967 736 грн зазначеного податку, що на 4,3% менше плану. В порівнянні з відповідним періодом 2019 року, надходження ПДФО зросли на 9,7%.

Найбільшими джерелами доходів загального фонду (крім ПДФО) є:

– «Єдиний податок» (19,3% в структурі надходжень загального фонду) – за 1 квартал 2020 року надійшло 52 181 813 грн, що на 11,5% більше плану та на 16,2% більше, ніж за відповідний період минулого року;

– «Плата за землю» (12,1% у структурі доходів загального фонду) – за звітний період надійшло 32 648 706 грн, що на 69,8% більше плану та на 71,0% більше минулорічного показника;

– «Акцизний податок з реалізації підакцизних

товарів» (алкоголь, тютюн) (4,5% у структурі доходів загального фонду) – за січень-березень 2020 року надійшло 12 255 578 грн, що складає 87,5% плану. В порівнянні з 1 кварталом 2019 року, надходження зросли на 2,5%.

Загальна сума «Місцевих податків і зборів», до яких належать «Податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки», «Плата за землю», «Транспортний податок», «Туристичний збір» та «Єдиний податок», за станом на 1 квітня 2020 року складає 98 020 804 грн (36,2% в структурі доходів загального фонду).

За 1 квартал 2020 року до **спеціального фонду** міського бюджету надійшло 16 604 366 грн, у тому числі без урахування власних надходжень бюджетних установ – 3 250 322 грн, що на 52,5% менше, ніж за відповідний період минулого року. До **бюджету розвитку** надійшло 2 706 341 грн (на 57,1% менше, ніж за січень-березень 2019 року).

За 1 квартал 2020 року до бюджету міста надійшло 109 493 672 грн **офіційних трансфертів** від органів державного управління, у тому числі: базова дотація – 309 300 грн, дотація на здійснення переданих з державного бюджету видатків з утримання закладів освіти та охорони здоров'я – 3 337 635 грн, субвенції з державного та обласного бюджетів – 105 846 737 грн.

Видаткова частина місцевого бюджету за I квартал 2020 року складає 377 761 890 грн, або 84,8% до затвердженого річного плану з урахуванням змін, в тому числі:

– обсяг видатків загального фонду бюджету – 317 099 319 грн;

– обсяг видатків спеціального фонду бюджету – 60 662 571 грн.

У загальній сумі видатків передбачений обсяг субвенцій з державного та обласного бюджетів 107 522 130 грн (загальний фонд – 107 436 937 грн, спеціальний фонд – 85 193 грн).

В структурі видатків найбільшу питому вагу складають видатки на утримання установ соціально-культурної сфери міста – 278 575 047 грн, (на 34 639 522 грн більше аналогічного періоду минулого року), в тому числі:

– освіту – 159 155 852 грн, або 57,1%;
– охорону здоров'я – 75 761 603 грн – 27,2%;
– культуру – 16 219 517 грн – 5,9%;
– соціальний захист та молодіжні програми – 17 083 462 грн – 6,1%;
– фізична культура та спорт – 10 354 613 грн – 3,7%.

Видатки загального фонду на захищені статті (заробітна плата з нарахуваннями, медикаменти, харчування, оплата комунальних послуг) становлять 289 931 103 грн, або 91,5 % до загального обсягу бюджету.

За рахунок коштів спеціального фонду бюджету розвитку проведено капітальних видатків на суму 47 212 622 грн по об'єктах соціально-культурної сфери та комунальної інфраструктури міста.

Крім того, виконання бюджету в частині офіційних трансфертів, а саме субвенцій з державного та обласного бюджету за I квартал 2020 року по загальному та спеціальному фонду, становить 107 522 130 грн.

Детальна інформація про виконання бюджету м. Біла Церква за I квартал 2020 р. розміщена на сайті міської ради.

Світлана Терещук,
начальник фінансового управління
Білоцерківської міської ради

Андрій Рябікін

● Конкурс проводиться в нашому місті з 1990 року в Палаці культури «Росава». Із перших своїх кроків він узяв курс на виявлення нових талановитих виконавців, долучення молоді до активної творчої діяльності, популяризацію естрадної пісні. Він став шансом для юнаків і дівчат, які ще не визначилися остаточно зі своїм життєвим шляхом, не вирішили, чи стане для них мистецтво долею, дав можливість спробувати власні сили, дізнатися, що таке конкуренція, відчути дихання великої сцени і вибагливого глядача.

● За 30 років свого існування «Орфей» став одним із небагатьох некомерційних стабільних змагань молодих талантів нашої країни.

● В ньому беруть участь молоді виконавці віком від 15 до 25 років. А до журі в різні роки входили Юрій та Дмитро Малікови, Анатолій Матвійчук, Олександр Злотник, Станіслав Зубов, Ольга Русакова та багато інших відомих людей. Головою журі протягом довгого часу є член Національної спілки художників України, президент білоцерківського джаз-клубу, музикант, художник, громадський діяч Олександр Дмитренко.

● Славиться конкурс і своїми зірковими ведучими. В різні роки конкурс вели Олена Косяченко, Анатолій Матвійчук, Марина Цхай, Федір Юдицький і давно незмінний Андрій Рябікін. Гостями «Орфея» постійно стають зірки української естради, актори театру ім. П. Саксаганського, які із задоволенням виступають на одній сцені з виконавцями-початківцями.

● «Орфей» дійсно відкрив нові імена й допоміг розкритися низці виконавців, багато з яких – і не тільки лауреати – продовжили успішні виступи на концертних і

З настанням весни в нашому місті зазвичай починають розквітати мистецькі конкурси, фестивалі, концерти. Проте чи не найпопулярнішим серед когорти талантів є конкурс молодих виконавців сучасної пісні «Орфей». Принаймі найстарішим – точно. Адже цього року «Орфею» випов-

нилося аж 30 років! Увесь цей час він асоціюється з чотирма добре знаними в місті людьми: ЛЕОНОРОЮ ГРІКО, ОЛЬГОЮ ГОЛОЛОВОВОЮ, ОЛЕКСАНДРОМ ШЕКШУЄВИМ та АНДРІЄМ РЯБІКІНИМ, які, власне, і створюють атмосферу «Орфея».

Про «загублений» конкурс, який ми любимо три десятиліття

фестивальних майданчиків міста і за його межами. «Творче змагання, яке не обезсилює, а народжує сили», – так визначила конкурс його творець і головний режисер Леонора Гріко.

● Не можемо у ювілейному контексті не згадати спонсорів, завдяки яким «Орфей» живе, процвітає та набуває популярності. І чимало з них за багато років співпраці із творчою командою конкурсу стали справжніми друзями. Щоразу з'являються й нові спонсори, які бажають приєднатися до цієї дружньої компанії, вважаючи за честь допомагати конкурсантам. Генеральним же меценатом «Орфею» багато років поспіль є підприємство «Маршалок» (Ольга та Вадим Маршалки).

● Не один рік вирішувати долю конкурсантів приїздив до Білої Церкви народний артист України Анатолій Матвійчук. Ось як він оцінив «Орфей»:

● – Я, як завжди, приємно вражений конкурсом. Все: і костюми, і хореографія, і підготовка кожного виконавця – добре продумані та поставлені. Якщо є якісь слабкі місця, то вони доповнені чимось іншим: якимось відеорядом, інструментом в руках чи кульками, чимось іще. Відчувається величезна любов тих, хто робить цей фестиваль, до своєї улюбленої справи. І ця любов вивляється буквально в усьому: в кожному учасникові конкурсу, в декораціях, навіть у публіці, яка приходить на цей конкурс, в тому, як вона підтримує учасників. Я багато їжджу

Причетні

по Україні, буваю на різних конкурсах, тому можу з упевненістю сказати, що в багатьох показниках «Орфей» може бути взірцем для інших подібних конкурсів.

● Я вам скажу чесно, що визначити переможців надзвичайно важко, тому що все дуже професійно. Розумієте, цей конкурс зроблений, як шоу. І вже дивись і слухаєш, слідуєш не так уважно за якоюсь манерою конкурсанта, за тим, наскільки він чисто інтонує чи наскільки він виразний в подачі матеріалу вокального, скільки дивись на загальну картину, і це відволікає трохи. Тому я сидів і думав: що ви наробили?! Ви загубили конкурс і зробили шоу. Але це в хорошому розумінні слова. Дуже приємно, що навіть просто конкурс уже виглядає як хороша шоу-програма. Честь і хвала організаторам «Орфея»!

► Спогад

«Хто для держави людина?!»

На час аварії на Чорнобильській АЕС Василь Іванович БОНДАРЕНКО працював дільничним інспектором Білоцерківського МВВС. Як і великій частині правоохоронців, йому довелося брати участь у ліквідації наслідків цієї страшної катастрофи. І щоразу, як на землю приходить весна, він мимоволі згадує ті часи. Згадує із сумом і прикритим, невтішним осадом у душі. І не так через втрачене здоров'я – тоді кожна відповідальна людина розуміла, що від неї залежить дуже багато, аби ситуація стала стабільною, аби небезпека відступила. Прикро через бюрократичне, байдуже ставлення інститутів держави до тих, хто у 1986 році рятував і країну, і світ від загибелі. Сьогодні Василь Іванович знову згадує...

– На ліквідації наслідків аварії я перебував у складі групи з 30 співробітників Білоцерківського МВВС (за наказом начальника УВС Київської області) в період з 11 серпня по 13 вересня 1986 року. Перші 14 днів ми охороняли громадський порядок, працювали на запобігання злочинів (мародерства, крадіжок) у зоні відчуження. Паралельно з патрулюванням ми здійснювали обхід дворів та перевіряли наявність plomb (паперові наклейки з печаткою) на вхідних дверях і все документували.

Потім нашу команду розділили на групи і визначили інші завдання. Особисто я займався охороною приміщення, в якому тимчасово перебувало керівництво Держпостачання УРСР.

Що найбільше вразило? Перший тиждень ми несли службу без спецодягу (тобто в одязі, в якому приїхали з Білої Церкви) та без «лепестків», як тоді називали медичні

маски. Потім маски видавали (одну на добу). У своєму одязі, міліцейському обмундированні, в якому був у чорнобильській зоні, я ще цілий рік працював у Білій Церкві. А в службовому картузі – цілих три роки (поки не закінчився його термін носіння).

А яку воду ми пили?! Про нас взагалі забули, тому ми купляли її за власні кошти. А от чиновники із Держпостачання «балувалися» «Боржомі», «Єсентуками», «Пепсі-Колою» та «Фантою».

Стан здоров'я уже під час перебування в Чорнобилі погіршився. У мене були часті носові кровотечі, але лікар з медчастини не приділяв цьому уваги. Пізніше, в 1993 році, коли я перебував на лікуванні в Українському науковому центрі радіаційної медицини, фахівці говорили, що я отримав променеву хворобу і мене мали негайно вивести із зони ЧАЕС. У мене взяли кров на хромосомні аберації, яку обстежили та додатково відправили на дослідження в Німеччину... Воно показало, що на час перебування в Чорнобилі я отримав опромінення від 100 рентгенів.

Дуже часто запитую сам у себе: хто для держави людина? На жаль, відповідь маю невтішну – як і в УРСР, так і сучасній Україні людина для держави – порожнє місце...

В.І. Бондаренко,
учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС 1 категорії, інвалід 2 групи

Несподівана радість (14 травня і 22 грудня)

Не можна прожити в цьому світі без скорбот, але й справжньої радості без них не буває. Мудрі кажуть: у стражданнях шукайте щастя. Непрості слова, як їх зрозуміти? Відповідь – в історії про чудотворну ікону Богородиці «Несподівана радість», яку доніс до нас святий Дмитрій, митрополит Ростовський.

Був один чоловік, недобрими справами позначав він дні свої. Попри це, ніколи не забував молитися перед іконою Божої Матері. Вкотре зібравшись на гріх, за звичкою підійшов до ікони. «Радій, Благодатна», – тільки й встиг вимовити слова архангела Гавриїла чоловік і як онімів, приголомшений побаченим. Зображення на іконі ожило, у Богонемовляти, Якого тримала Діва Марія, тіло вкрилося кривавими ранами. Охоплений жахом грішник упав долілиць і закричав: «Хто це робив?!» І почув слова Богородиці: «Ти і подібні до тебе грішники. Ви розпинаєте Сина Мого і ображаєте Мене беззаконними справами своїми, а потім ще й осмілюєтесь назива-

ти Мене Милосердною Матір'ю». Облився нечестивий муж гіркими сльозами. «Помилуй мене, – просив Богородицю, – прости нерозумного. Благай за мене Сина Свого». І Богородиця мовила до Сина: «Прости його за все, що він вчинив». Мовчав Предвічний Син.

І от коли чоловік, відчуваючи великий тягар гріхів своїх, зовсім було зневірився, долинули до нього слова прощення. «Нині прощаються йому гріхи його заради Тебе», – промовив Божественний Спаситель до Своєї Матері.

Безмежне милосердя Боже і несподівана радість осяяли серце прощеного грішника. Кинувся він до ікони, став цілувати рани Спасителя, Якого розп'яли на хресті за гріхи людські. А попереднє гріховне життя чоловік полишив назавжди, став жити побожно і до кінця своїх днів невтомно зі сльозами славив Заступницю роду людського,

молитвами Якої була дарована йому вже неочікувана і несподівана радість – прощення гріхів. А люди відобразили цю історію на іконі, яку так і назвали – «Несподівана радість». Стала ця ікона у великому шануванні серед віруючих і прославилася чудесами. А списки з цього святого образу є майже в кожному православному храмі. Перед іконою Пресвятої Богородиці «Несподівана радість» моляться за прощення особливо важких гріхів, про дарування покаяння, про зцілення глухоти і хвороби очей, про повернення заблуканих.

Підготував
Микола Отиченко

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 613003460000026000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія KI № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.